

en massiv erklæring, og vi sagde bl.a., at der ikke må udleveres til lande, hvor man risikerer dødsstraf. Det var ikke helt enstemmigt, der var vist et par russere, der stemte imod, men det var næsten enstemmigt og i øvrigt efter indstilling fra et enigt Ministerråd. Også i spørgsmålet om retsforfølgelse var vi på niveau med de standarder, som findes i Europarådets konventioner og betingelser i øvrigt.

Kl. 11.10

Jeg vil egentlig bede ministeren om igen at tænke over, om det dog ikke var en idé, at vi siger, at vi godt vil være med på det niveau. Terroristerne skal ikke vinde over os og vise, at vore åbne samfund ikke kan holde til noget som helst.

Elisabeth Arnold (RV):

Det er nu fjerde gang i alt, at vi skal diskutere Echelon her i Folketingssalen, men det er dog første gang efter den 11. september, og det giver måske nok debatten en vis aktualitet. Den har i hvert fald fået større betydning end de sidste tre gange, vi diskuterede spørgsmålet.

Der er ingen tvivl om, at hvis der har været medlemmer af Folketinget, der har været i tvivl om nødvendigheden af efterretningstjenester før den 11. september, må denne tvivl være bortvejet nu. Jeg tror, at selv Enhedslisten er klar over, at det er nødvendigt at have efterretningstjenester og samarbejde mellem forskellige landes efterretningstjenester for at forhindre, at grænseoverskridende kriminalitet får magten over vores samfund.

For Det Radikale Venstres vedkommende kan jeg sige, at vi hele tiden har ment, at efterretningstjenester er, om jeg så må sige, et nødvendigt onde. Demokratiet må beskytte sig, selv om det af og til må ty til at bruge midler, som ikke er fuldt demokratiske. Det må i sagens natur foregå hemmeligt og foregå under en parlamentarisk kontrol, som det er vanskeligt at se effekten af, for de, der sidder i Folketingets Kontroludvalg, må jo ikke fortælle deres observationer til nogen, altså heller ikke til deres egne partifæller. De sidder derfor inde med en viden, som kun de selv skal bære byrden af, og som vi andre må stole på, de forvalter på en fornuftig måde, og det er det dilemma, vi er i. Demokratiet må beskytte sig med alle midler, også med midler, som i virkeligheden er lukkede og udemokratiske.

Forespørgslen handler, om jeg så må sige, om det sædvanlige: hvad kender regeringen til USA's og Storbritanniens aflytningssystemer, og

hvad kender man til Echelon? Personlig er jeg helt sikker på, at Echelon findes, men jeg kan ikke bevise det. Jeg ved ikke, hvordan det ser ud, jeg ved ikke, hvordan det er opbygget, og jeg ved ikke, hvilke stater der deltager i det. Det har vi aldrig kunnet få oplyst. Det er meget godt, som hr. Jesper Langballe sagde for lidt siden, at vi skal have en vågen presse, men der er jo ikke nogen, der kan verificere eller bevise, at det, den vågne presse skriver, er rigtigt. Vi kan ikke få beviset i hånden for, hvad det er for noget, og hvilke lande der er med.

Vi har hørt fra rygtedannelser og fra den såkaldt vågne presse, at det er et samarbejde, der specielt er opbygget omkring de lande, som tidligere har været engelske kolonier, altså Commonwealth-organisationen. Det vil sige, at i EU-kredsen er der kun ét land, som man kan drage til ansvar for dette samarbejde, og det er Storbritannien. Ellers har vi ikke nogen muligheder for at få oplysninger, for vi har ingen adgang til den kreds af lande, som skulle være omfattet af dette aflytningssystem.

Som sagt: Jeg tror, det findes, men jeg har ikke mulighed for at kontrollere det, og jeg har ingen mulighed for at vide, hvordan det er. Jeg må have tillid til, at de regeringsrepræsentanter, som har udtalt sig i de mange forespørgselsdebatter, vi har haft, optræder sandfærdigt, når de siger, at de ikke kan oplyse noget om det, og at de ikke har noget direkte samarbejde med Echelonområdet, men at de selvfølgelig samarbejder med USA's og Storbritanniens efterretningssvæner, fordi de er vore partnere i det internationale samarbejde og vi i øvrigt har mange fælles interesser rundt omkring på kloden i de aktioner, vi er med i.

Om internationale aftaler, som forespørgslen også lægger op til, vil jeg blot sige, at jeg er fuldstændig enig i, at det er en smuk tanke, og at det er vigtigt at have internationale aftaler; men på dette område vil internationale aftaler give en falsk tryghed. De kan ikke håndhæves, og man kan ikke gardere sig mod, at de bliver overtrådt. Den eneste trøst, vi kan give folk, er i virkeligheden at sige, at man må beskytte sig selv. Man må beskytte sig ved kryptering, og hvis ikke man kan klare det, må man kommunikere på anden vis.

Man kan ikke garantere, at aflytningssystemer ikke bliver anvendt til noget, der ikke er i overensstemmelse med f.eks. dansk lovgivning. Man kan kun håbe på, at de personer, der har sæde i Kontroludvalget, er tilstrækkelig pågaaen-